చావాలని

అతడు చావాలనుకున్నాడు. ఎందుకు తన జీవితాన్ని అంతం చేయాలనుకున్నాడో తెలియజేయటం అనవసరమనుకుంటాను. ఈనాడు ఎందరో ఆత్మహత్యలు గావించుకొంటున్నారు. అలాంటి వాళ్లను (శవాలనే అనుకోండి!) ఎందరినో చూస్తూవున్నాము. వాళ్ళ విషయం ఇతర్లు చెప్పగా వింటున్నాము. పత్రికల్లో చదువుతున్నాం. అలాంటప్పుడు అతను ఎందుకు చావాలనుకున్నాడో నేను చెప్పడం బావుండదు. అందుకు మీరేదయినా కారణం వూహించండి. మీరు విన్న యే కారణాన్నయినా అతని కంటగట్టండి. నా కభ్యంతరం లేదు. మీరు ఎక్కడో చదువుకున్న దాంట్లో 'రిపీట్' కావచ్చు. లేక మీకు తెలిసిన కారణాలన్నింటినీ కూడి వొక "యావరేజ్ కాజ్" (*Average cause*) కనిపెట్టి దాన్ని యూనివర్సల్ కాజ్ గా (*Universal cause*) యితనికి అప్లయి చేయండి. బాధలేదు. నామటుకు నేను అలా చేసి ఆత్మహత్యలు చేసుకునే వాళ్ళందరూ "కోరికలు తీరక" అని నిర్ధారించుకున్నాను. కాబట్టి యితని పేరు ప్రస్తుతానికి 'కోరికలు తీరని రావు' అయితే మన కో. తీ. రావు చావాలనుకున్నాడు. చావాలనుకోడమే కాదు అందుకెన్నో ప్రయత్నాలూ-ఆలోచనలూ చేశాడు.

ఎలా చావడమన్నది అతనిలో మొలకెత్తిన మొదటి ప్రశ్న. అతని అభిప్రాయంలో తాను బాధపడకుండా వొకరికి ముప్పు తెచ్చిపెట్టకుండా చావాలని. అందుకే కారు క్రింద అమాంతంగా పడి చావాలనుకున్న అభిప్రాయాన్ని మార్చుకున్నాడు. బస్సుకు బస్సే బోల్తాపడ్డా ముందున్న డ్రైవరూ, వెనకవుండే కండక్టరూ చావకుండా బయటపడటం అతను విన్నాడు. కాళ్ళూ చేతులూ తెగినా చావకుండా జీవితాంతం బాధపడేవాళ్లను తాను చూస్తూనే వున్నాడు. అదీగాక తాను కారు క్రిందపడితే పోలీసులు యిక ఆ డ్రైవరును పట్టుకొని, కోర్టుకు లాగి శిక్ష వేయిస్తారేమో! ఎవరికి యే ముప్పూ రాకుండా తాను ఆత్మహత్య చేసుకోబోతున్నానని వో వుత్తరం రాసి జేబులో వుంచుకుందామనుకున్నాడు. ఆ వుత్తరం ఎవరయినా చూస్తే!.. పోలీసుల చేతుల్లో పడితే .. అరెస్టు చేస్తారు. అలా అయితే ఎంత అప్రతిష్ఠ. ఇక తాను తలయెత్తుక తిరగ్గలడా!

రైలు క్రింద పడితే ఎవరికీ యే బాధా వుండదు. పట్టాలపైన అడ్డంగా పడుకుంటే తల వొకవైపు, కాళ్లు యింకొకవైపు మొండెం పట్టాల మధ్యా వుండిపోతుంది. అదయినా నిముషంలో జరిగే పని. ఎవరికీ ఎలాంటి ముప్పూ వుండదు. అందులో అర్ధరాత్రి ఎక్స్‌ప్రెస్ వెళుతున్నప్పుడయితే మరీ బావుంటుంది. సినిమా రెండో ఆట ఆఖరుసారిగా చూచి మరీ చావవచ్చును. అదే మంచి ఆలోచన అనుకొన్నాడు కో. తీ. రావు.

నీళ్ళలో పడి చావాలనుకున్నాడు గాని తనకు యీత వచ్చు గనుక అది అంత సులభంగా పొసగదు. ఊపిరాపోసుకు చస్తామంటే అది మరీ బాధ. పది పన్నెండు నిముషాలు తన్నుక చావాలి. విషం తాగితే ఫర్వాలేదు కాని ఎవరయినా తనభార్యపైన హత్య

శేష్యరెడ్డి

నేరం మోపుతారేమో! ఇంకా ఎన్నో ఆలోచించాడు. అతనికి యేదీ పొసగలేదు. ఎక్స్‌ప్రెస్, రైలుపట్టా, రాత్రి ఒంటిగంటన్నర టైము—యివే అతని కళ్లముందు కదలాడుతున్నాయి. ఆ విధంగా, తనకు బాధ లేకుండా యితర్లకు కష్టం కలిగించకుండా, రైలుక్రిందపడి చావాలనుకున్నాడు. తీర్మానం జరిగింది. ఇక ఆచరణ తరువాయి.

చావాలనుకున్న వాడికి ఎంత మనో నిబ్బరం వుండాలి! అందుకు తగ్గ "వుత్సాహం" (చావాలన్న కోరిక బలంగా వుంటే దాన్ని యేమంటారో నాకు తెలియదు) ఎంతో వుండాలి. అందుకు తాను చేసిన మొదటిపని—అసలు తానెందుకు చావాలనుకున్నాడో వాటి నన్నింటినీ మననం చేసుకోటం. తాననుభవించిన కష్టాలు, పడుతున్న యాతనలు—జరిగిన అవమానాలు, కలిగిన అపజయాలు, అన్నింటినీ వొక్కసారిగా జ్ఞప్తికి తెచ్చుకున్నాడు. తాను గురియౌతున్న వేదన—తన ప్రస్తుత జీవితం నెమరువేసుకొన్నాడు. అన్నింటనీ వొక్కసారిగా తన మెదడులోకి తెచ్చుకోడంవల్ల అది వేడెక్కిపోయి కుతకుత వుడికి, పొగలు కక్కి, యిక భరించలేక "చావు" "చావు" అని ఘోషించింది. ఆస్థితిలో అతనికి ఆత్మహత్య చేసుకోవాలన్న గట్టి పట్టుదల కలిగింది. అందుకే తన అభిప్రాయంలో ఉత్సాహం తగ్గకుండా ఉండటానికి—వాటిని జత చేసి మాటి మాటికీ మననం చేసుకోసాగాడు. ప్రోత్సాహం కలిగించడానికిగాను తన రుచికి సరిపోయే కథలనే, పుస్తకాలనే చదివాడు. అలాంటివి అతనికి కుప్పతిప్పలుగా దొరికాయి.

అది ఆనాడు తను చావాలనుకొన్న రోజు. రాత్రి ఎనిమిదిన్నర అవుతుంది. తను చావడానికి కావలసిన ధైర్యాన్ని, ప్రోత్సాహాన్ని కూడదీసుకొన్నాడు. ఆ అభిప్రాయం నుంచి యిక తొలిగిపోలేనన్న నిబ్బరం కలిగాక గదిలోంచి బయటికొచ్చాడు. భార్యామణి ఎదురయింది. తన మూడేళ్ల వివాహ జీవితంలో ఎలాంటి సానుభూతీ చూపని ఆవిడ నేడెందుకో ప్రేమతో తనవేపే చూస్తున్నట్లనిపించింది. మంచంలో నిద్రపోతున్న బిడ్డలో తనకంత మార్పేమీ పొడగట్టలేదు. చీకటి పడిగాని రానని చెప్పి బయటపడ్డాడు. బజార్లో యింటి యజమాని ఎదురు పడ్డాడు. ఆర్నెల్లనుంచి అద్దె యెగబెడుతూవుంటే, ప్రతి రోజూ, ఎదురయినప్పుడల్లా, ఎక్కడ పడితే అక్కడ కిరాయివిషయం గోల చేసిగాని వదిలిపెట్టని ఆ పెద్దమనిషి యీ వాడెందుకో తన్ను చూచి తలవంచుకొన్నాడు. అతని వెంబడి పోలీసు జవాను, తనకు తెలియని యింకెవరో వున్నారు. పోలీసును చూడగానే మనవాడికి కంపరమెత్తింది. గబగబా అడుగులు వేసుకుంటూ వెళ్లాడు పిక్చర్‌పాలస్ వేపు. క్యూలో నిలుచున్నాడు. కౌంటరుదగ్గర కాని తనకు జేబులో చిల్లిగవ్వ లేదన్న సంగతి స్ఫురణకు రాలేదు. పాలిపోయిన ముఖంతో వొంచిన తలతో - మెల్లగా అక్కడినుండి జారుకున్నాడు. ఆఖరుసారిగానైనా తాని నాటి సినిమా చూడలేకపోతున్నందుకు ఎంతో వ్యధ చెందాడు. ఆరునెల్ల క్రితం చూచిందే ఆఖరు చిత్రం కాబోలు.

తను సినిమా చూడలేకపోవడమన్నది అతని ఆత్మహత్య నిర్ణయానికి మరీ ప్రోత్సాహకరంగా తయారయింది. అతని హృదయాన్ని కెలికి, తాను మూడేళ్లనుండి అనుభవించిన వ్యర్థ వ్యధిత జీవితం తాను చూడాలనుకున్న సినిమాలా కనిపించింది. జనసమ్మర్దంలో నిలవలే[illegible]డు. వచ్చే

"ఏరువాక సాగాలోరన్నో, చిన్నన్నా!"

ఫొటో వి తంబి - కర్నూలు

పోయే జనం, బస్సులూ బళ్ళూ, వాటి రొద అతన్ని చీకాకుపరచాయి. వీటన్నింటినీ తప్పించుకు పారిపోవాలనుకున్నాడు. పారిపోయి మళ్ళీ వీటిమధ్యకు రాదలుచుకోలేదు. చావాలనుకున్నాడు.

ఎక్స్‌ప్రెస్ ఒంటిగంటన్నరకయితే, నాలుమైళ్ళు ఆయాసపడి నడిచి పదకొండు గంటలకే చేరుకున్నాడు అనుకున్న చోటికి. చుట్టూ జనవాసం కాదుకదా జనసంచారం కూడా లేదు వొక మైలుమేరవరకు. అంతా అడవి, ముళ్ళు, కటిక చీకటి. కీచురాళ్ళ ధ్వని - అప్పుడప్పుడూ వాటిని అణచివేసే వింతవింత చప్పుడులు. చుట్టూ అంధకారం. ఆ పరిస్థితుల్లో రైలుకట్ట యెక్కాడు, పట్టాలపైన అడ్డంగా వల్లకిలా పడుకున్నాడు. మెడ వొక పట్టాపైన వుంది. తొడలు యింకొక పట్టాపైన. మెడ పట్టా వత్తిడివల నొప్పిపెట్టకుండా వుండేందుకు కండువా మడిచి దిండుగా పెట్టుకుని దానిపైన చేతులానించి, అరచేతులపైన మెడను ఆనించాడు. సర్దిపడుకొని ఆలోచనలో పడ్డాడు...

తానిప్పుడు చనిపోబోతున్నాడు. అందుకెంతో కాలం పట్టదు. తను చనిపోయిన తరువాత తనవాళ్లేమనుకుంటారో... తెలియని జనం యేమనుకుంటుందో...

అమ్మ యేడుస్తుంది. తల బాదుకుంటుంది. ఎందుకు? కన్నకడుపు గనుక.

భార్య విచారిస్తుంది. అశ్రువులు అర్పిస్తుంది — ఎందుకు? తను లేని జీవనం ఆమెకు నిరర్థకం, అంధకారం గనుక.

చుట్టూ అందరూ చేరి ఏడుస్తూవుంటే బిడ్డ నివ్వెరపోయి చూస్తుంది - పాపం ఆచిట్టి తండ్రి లేని పిల్ల అవుతుందికదూ —

తన తండ్రి కంట తడిపెట్టుకుంటాడు యీ వార్తవిని.

మిత్రులకు తెలిస్తే 'అయ్యో' అనుకుంటారు.

తెలియనివాళ్లు "ఏం కష్టం వచ్చిందో పాపం! పడుచువాడు బలవంతాన ప్రాణాలు తీసుకొన్నాడు" అంటారు.

చుట్టుపక్క అమ్మలక్కలు ఏవో గుసగుసలు సాగిస్తారు.

ఇదీ తను వూహించిన మొదటి దృశ్యం.

తను లేకపోతే తనవాళ్లు పడే బాధ - వాళ్ళ జీవితం యెలా గడుస్తుందో వూహించబోయాడు. తనుండగానే కష్టంగా గడిచే సంసారం, తను లేకుండా సాఫీగా నడవటం కల్ల. ఆ కష్టాలు అవీ ఆలోచిస్తూవుంటే అతని హృదయంలో యేదో తెలియని బాధ ఆవేశం మొదలయింది. అశ్రువులు అనంతంగా కారసాగాయి. ఆలోచన ఆపివేశాడు.

అప్పటికి వొంటిగంట అయింది. ఎక్స్‌ప్రెస్ రావటానికి యింకో అరగంటే వ్యవధి. ఆఖరిసారిగా తనవాళ్లెలావున్నారో ఊహించాడు...

అది తన యిల్లు. భార్య, రెండేళ్ల పిల్ల యిద్దరే వున్నారు. నిద్దరలోంచి పసిపాప లేచి "నాన్నా — నాన్నా" అంటూ యేడుస్తూంది. తల్లి యెంత సముదాయించినా వినటం లేదు మూర్ఖంగా వొహటే

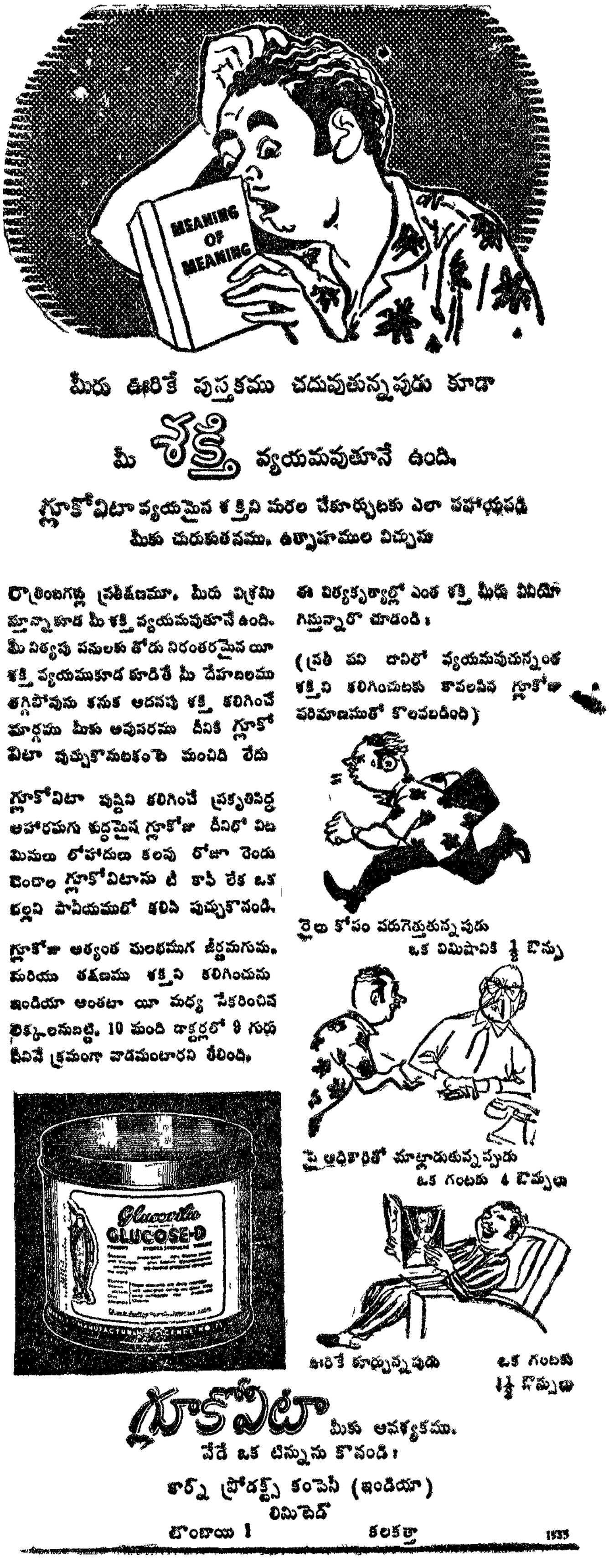

చావాలని...

గోల "నాన్నా - నాన్నా" అని తల్లి మాత్రం యేం చేస్తుంది తల బాదుకొంది తనూ యేడ్చింది బిడ్డ ఆకలికి మరీ యేడ్చింది. కేవలం నాన్న కోసమే కాదు

ఇంటి యజమాని వచ్చాడు కోరచూపులు చూచుకుంటూ వెంబడి పోలీసు, కోర్టు అమీనా, యింకొ నలుగురు యొవరో వున్నారు ఇంట్లో సామాన్లు బయట వేస్తున్నారు బిడ్డను చంక నెత్తుకొని ఆమె అడ్డం పోయింది. అందరూ ఆమెను తొలగమన్నారు మగవాళ్లు వచ్చేంతవరకు సామాన్లు ముట్టేందుకు వీల్లేదంది ఆమె వాళ్లు ఎవరు లేరు హుంకరించారు గద్దించారు కసిరారు ఆమె అడ్డం తొలగలేదు ఇంటి యజమాని పౌరుషంగా ఆమెను అవతలకు నెట్టివేశాడు. దాంతో చంకలోని బిడ్డ జారి పడడంవల్ల, గడపకు తలకొట్టుకొని బొడిపె కట్టింది నెత్తురు కారటం లేదు ఆ దెబ్బకు స్తంభించిపోయిన బిడ్డను చంక నెత్తుకొని, వళ్ళు నిమురుతూ—కోపం—అవమానం-ఏడుపూ-కలిసిన గొంతుతో అరుస్తూ (అయినా మాటలు అంత పెద్దగా వినరావటం లేదు) దౌర్జన్యంగా సామాన్లు బయట పెట్టిస్తున్న యింటి యజమానికి అడ్డం పోయింది మన కోతీ రావు మెదడులో యీ దృశ్యం మెదలుతూవుంటే, ఫర్లాంగు దూరంలో నుండే ఎక్స్‌ప్రెస్ లైటు కళ్లు మిరిమిట్లుగొలుపుతూ పట్టాల మీదుగా ముందుకు వడివడిగా వస్తోంది ఆకసేడియన్ ఇంజన్ బ్రహ్మాండమైన కూతకు, దగ్గరలో యెంత నిబ్బరంగానైనా, రైలుకట్టా పైన పక్కగా నడుస్తున్నవాడు గుండె అదరి, యింకా పక్కకు తొలగి, ఒదిగి నిలబడి పోతాడు కాని పాపం మనవాడికి ఆ కూత వినపడ్డట్టుకూడా లేదు అదే దృశ్యం అతని బుర్రలో మెదులుతూవుంది ఇంటి యజమాని యెదురుగా అడ్డం నిలిచిన తన భార్య యెదురు రొమ్ముపై చెయివేసి వెనక్కి నెట్టబోతున్నాడు తాను జీవించి వుండగా నే యింతటి అవమానమా దగ్గరలో యింజన్ కూత - రైలు చప్పుడూ భరింపరానిదిగా వుంది ఇంటి యజమాని తన భార్యను భుజం పట్టుకుని గెంటివేశాడు పిల్లతో సహా ఆమె వెనక్కు తూలి పడిపోయింది. దగ్గరలో వున్న విసురురాయికి తల కొట్టుకోడంవల్ల నెత్తురు కారుతున్నది బిడ్డ భోరున యేడుస్తున్నది ఇక సహించలేకపోయాడు ఇగ తాను జీవించివుండీ చేతులు కట్టేసుకొని కూర్చుండడం తన అప్రయోజకత్వాన్ని లోకానికి చాటు

సీరియల్

ఉదయ కిరణాలు

పోతుకూచి సాంబశివరావు

4

శ్రీ కంపెనీ ఆఫీసుగదిలో కూర్చుని అవధాని ఆలోచించడం మొదలుపెట్టాడు నరసింహం ఇంటికి తిరిగి వస్తాడా రాడా అని అతని భయం పంపించిన స్నేహితుడు రామమూర్తి అసాధ్యుడు ఎల్లాగైనా ఒప్పించి, నరసింహానికి ధైర్యం చెప్పి తప్పకుండా ఇంటికి తీసుకురాగలడు ఒకవేళ తీసుకురాలేకపోతే! . అనుకుంటూ ఒక నిట్టూర్పు విడిచాడు

బంట్రోతు టేబిలుమీద ఫైళ్లు చేరుస్తున్నాడు. అప్పుడే ఒకప్రక్క ఫైళ్లు కొండలా పెరిగిపోయాయి అడపా తడపా చూడ్డానికి వచ్చిన వర్తకులతో మితంగా సంభాషించడం తప్ప, మరేపని చేయటం లేదు ధ్యాస అంతా నరసింహంమీద ఉంది తన చెల్లెలు కుటుంబం ముందుగతి ఏమౌతుందా అని పరిపరివిధాల మనోవ్యాకులతతో బాధపడసాగాడు అవధాని

వీధిలో ఎండ మిటమిటలాడుతోంది. బాటసారులు ఎండవేడికి గుడ్డ నెత్తిన వేసుకొని పోతున్నారు ఆఫీసు ప్రక్కనే వేళ్లు కుతుకుని విశాలంగా ఎదిగిన మఱ్ఱివృక్షం మీదుగా వచ్చే చల్లగాలివల్ల అవధానికి ఎండవేడి అంతగా తగలటంలేదు బాటసారులు అవస్థలుపడి నడుస్తూ చెమటలు కక్కుతున్నారు కాని అవధాని తలపైన పంఖా తిరుగుతోంది కాయకష్టంతో జీవనం చేసే వాళ్ళకు, గదిలో కాలుమీద కాలేసుకుని కాగితాలు వ్రాసుకుంటూ సంపాదించేవారికి మధ్యగల వ్యత్యాసం గోచరించింది అవధానికి అసలు ప్రపంచంలో ఏ జీవితపథంలో చూసినా ఏ కష్టాలూ లేవని ఎవరనగలరు? తను హాయిగా సంపాదిస్తున్నా క్లేశంతో హృదయం తరుక్కుపోతోంది భార్య పోయాక, ఆమెమీద మమతలతో మళ్లీ పెండ్లిచేసుకో బుద్ధిపుట్టలేదు పెండ్లి చేసుకోకపోతే ఆదరించి ఇంట్లో అన్నం పెట్టే

దిక్కు కనిపించటంలేదు బంట్రోతు ఉన్నాడు కనుక వారి సహాయంతో ప్రతిరోజూ ఏదో కొంత ఉడకేసుకుని తింటున్నాడు ప్రతీరోజూ వంటచేసుకోడం, అందులో ఉద్యోగం చేసుకునే తనవంటి మగవాడు వంటచేసుకోడం చాలా కష్టమైన పని అయినా తప్పటంలేదు. మమతలు నిండిన హృదయానికి, కష్టాలు నిండిన ఒంటరి జీవితానికి ఏ విధంగా సమన్వయం కుదరగలదు?

పెరిగిపోయిన ఫైళ్లు ఒక్కటొక్కటి తీశాడు. తోచినట్లు ఉత్తరువులు జారీ చేశాడు. రెండుగంటలు కాగానే ఇంక పనిచేసే బుద్ధి కలగలేదు తలనొప్పి విజృంభించింది కాగితాలు బల్లమీద వదిలేసి, ఆఫీసుకు ఆమడదూరంలో ఉన్న తన బంగళాకు వచ్చేశాడు

చుట్టూ మఱ్ఱిచెట్ల నీడలమీదుగా విసిరే గాలి అవధాని శరీరానికి చల్లగా [illegible]సులు తోంది పక్కమీద పడుకున్నాడు చీకాకైన మనస్సుకు విశ్రాంతి యివ్వాలని పట్టుదలతో కళ్ళు మూశాడు ఒక పదిహేను నిమిషాలలో గాఢంగా నిద్రపోయాడు

సాయంత్రం అయిదుగంటలకు లేచాడు సరిగ్గా రాయపూరునుంచి రైలు వచ్చే టైముయింది వస్తే రామమూర్తి నరసింహాన్ని తీసుకొని యీ బండీలో రావచ్చును గబగబ అవధాని ముఖం కడుక్కొని దుస్తులు వేసుకున్నాడు జోళ్ళు తొడుక్కొని కంగారుగా గుమ్మం దిగబోతున్నాడు దూరాన తన ఆఫీసు ప్రాంగణం నుంచి ఇద్దరు వ్యక్తులు నడిచి రావడం, వారిలో రామమూర్తి కూడా కనిపించడం, అవధానిని వారాత్తుగా ఆపేశాయి ప్రక్కనే నరసింహం కూడా కనిపించాడు అవధాని హృదయం ఆనందంతో పులకితమయింది 'ఇంక ఫరవాలేదు' అనుకుంటూ దూరాన కనిపించే రామమూర్తి నరసింహంల వైపు తన జేబు రుమాలు ఆడిస్తూ స్వాగతమిస్తూ చిఱునవ్వు నవ్వాడు

నరసింహం తల వంచుకుని గుమ్మంలో అడుగుపెట్టాడు గంభీరమైన అతని వదనంలో మిలమిల మెరిసే అతని కనుపాపలు కన్నీటితో తడిశాయి ఒంటిమీద కప్పుకున్న ఖద్దరు కండువాతో కళ్లు తుడుచుకున్నాడు.

అవధాని ఏమీ మాట్లాడలేక మౌనం వహించాడు రామమూర్తి జాలిగా ప్రక్కనే ఉన్న ఒక కుర్చీలో కూర్చున్నాడు ముగ్గురిలో రెండు క్షణాలు నిశ్శబ్దం మూర్తీభవించింది

అంత గంభీరంగా మౌనంగా కూర్చున్న నరసింహం ఒక్కసారి చంటపిల్లవాడిలా వెక్కి వెక్కి ఏడ్చాడు వచ్చే దుఃఖాన్ని ఆపుకోలేక, చేసిన పనికి కించపడి, అవధానికి ముఖం చూపించలేక కండువా అడ్డు పెట్టుకుంటున్నాడు

"నరసింహం! సంగతులన్నీ నాతో విపులంగా చెబితే నేను నీకు సహాయం చెయ్యకపోదునా? ఈమాత్రందానికి బెంబేలుపడి, కుటుంబాన్ని విడిచి లేచిపోవాలా?"

నరసింహం సమాధానం చెప్పలేకపోయాడు తల వంచుకుని, దుఃఖం ఆపుకుని, మౌనంగా కూర్చున్నాడు

'ముందు లేచి, నీళ్లు పోసుకుని బట్టలు మార్చుకో!' అన్నాడు అవధాని

రామమూర్తి నరసింహాన్ని లేవదీసి, బాత్‌రూమ్‌దగ్గరకు తీసుకువెళ్ళాడు అవధాని తన పెట్టెలోని ఇస్త్రీ పడతల పంచ, చొక్కా, తువ్వాలు నరసింహం ఉపయోగానికి బైటకు తీశాడు

నరసింహం స్నానం చేస్తున్నాడు

'గొడవ పెట్టకుండా తిన్నగా ఇంటికి వచ్చాడా' అన్నాడు అవధాని రామమూర్తివైపు చూస్తూ

'లేచిపోయినవాడు ఒక పట్టాన ఇంటిముఖం పడతాడూ, చెప్పవలసినవన్నీ చెప్పి ఒప్పించడానికి బ్రహ్మ దిగివచ్చినంత పనయింది' అన్నాడు రామమూర్తి

'బాగుంది' అనుకుంటూ అవధాని వెళ్ళి వాలుకుర్చీలో మేను వాల్చాడు

రామమూర్తి కూడా ప్రయాణ బడలిక తీర్చుకోడానికి స్నానాదికృత్యాలు చేయాలని సిద్ధమయ్యాడు

నరసింహాన్ని మొట మొదట తన మరదలి పెళ్ళికి పెద్దాపురం వెళ్ళినప్పుడు చూశాడు నరసింహం తల్లికి, తన అత్తగారికి ఏదో దూరపు బంధుత్వం, స్నేహం కూడా ఉన్నాయి తన పెళ్ళికి నరసింహం రాలేదు కాని తన మరదలు పెళ్ళికి తప్పక రావలసిందని బలవంత పెడుతూ ఒక ప్రత్యేక ఉత్తరం వ్రాసింది తన అత్తగారు

కున్నట్టుంది అతని రక్తం వేడెక్కిపోగా "ఛీ-నీ ముడా" అంటూ ముందుకు దూకాడు అతని మాటల్ని అణిచివేస్తూ ఎక్స్‌ప్రెస్ బ్రహ్మాండమైన రొదతో ముందుకు సాగిపోయింది అప్పుడే ★